

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Μετὰ τῆς θεᾶς τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ ἔρωτος ἐγεν-
νήθη συγχρόνως καὶ τὸ ῥόδον. Χρῶμα εἶχε τότε τὸ καθα-
ρὸν καὶ διαυγὲς χρῶμα τῆς ἀγνείας καὶ ἀθωότητος. Ὅτε
ὅμως ἡμέραν τινὰ ἡ Ἀφροδίτῃ διὰ τινος τῶν κέντρων ἐκέν-
τησε τὴν τρυφερὰν ἐπιδερμίδα τῆς χειρὸς τῆς καὶ σταγόνες
τινὲς τοῦ αἵματός τῆς ἔβρεξαν τὸ ἄνθος, ἀπώλεσε τὸ ῥό-
δον τὸ λευκὸν τοῦ χρῶμα καὶ ἐγένεν ἐρυθρὸν καὶ τοιοῦτον
βλαστάνει μέχρι τῆς σήμερον. Ταῦτα περίπου ἀφηγοῦνται
ἡμῖν αἱ παραδόσεις τῶν ἀθανάτων προγόνων μας καὶ οἱ εὐ-
φρεῖς καὶ νοήμονες ἐκείνοι ἄνθρωποι, οἵτινες πρόκεινται ὑπο-
γραμμὸς καὶ παράδειγμα παντὸς ἔθνους ἀγαπωντοῦ τὴν
ὠραίαν φύσιν καὶ τὴν τέχνην, ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων χρόνων
ἐκαλλιέργουν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας τὸ ἄνθος τοῦτο. Οἱ
ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σινικῆς, οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι
περιποιούντο ἐπίσης μετὰ πολλῆς ἀγάπης τὰ ῥόδα, οἱ δὲ
ῥοδῶνες τῆς Μακεδονίας ἀπήλαυνον τσαούτης φήμης, ὅσης
καὶ οἱ τῆς Ῥόδου, οἵτινες εἶχον δώσει τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ
εἰς τὴν νῆσον. Ὅπως δὲ οἱ κρόταφοι αὐτοῦ τοῦ Διδῆ μετὰ
τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην ἐστέφθησαν διὰ ῥόδων, οὕτω
καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους στέφανοι ἐκ ῥόδων ἀπετέ-
λουν τὸ κυριώτερον κόσμημα τῶν εἰδώλων, τῶν ἱερέων καὶ
τῶν θυμάτων. Ἀργότερον μάλιστα ἤρχισαν νὰ στολιζόνται
διὰ ῥόδων καὶ κατ' ἄλλας ἐορτασίμους ἡμέρας, περιεκό-
σμου δι' αὐτῶν τὰς κεφαλὰς τῶν νικητῶν, τῶν νυμφίων,
οἱ πενθοῦντες ἐστόλιζον δι' αὐτῶν τοὺς τάφους τῶν ἀπο-
θανόντων φίλων ἢ συγγενῶν των, οἱ ναῦται τὰ πλοῖά των,
ἔταν μετὰ μακρὸν καὶ ἐπιμοχθον πλοῦν εὐτυχῶς προσωρμι-
ζοντο εἰς τὸν λιμένα τῆς πατρίδος των.

Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ ῥόδον, καθ' οὗς
χρόνους εἶχον ἐκδηλυνθῇ καὶ ὑποταγῇ εἰς τὸ σκῆπτρον τῶν
διαφθαρμένων αὐτῶν αὐτοκρατόρων, εἶχε καταντήσῃ ἀληθῆς
μανία. Διαρκούντων τῶν πολυτελῶν συμποσίων ἐστόλιζον
διὰ τῶν ἀνθέων τούτων ὅχι μόνον τὰς κεφαλὰς τῶν συν-
δαιτημόνων καὶ τὰ κύπελλα, ὅθεν ἐπινον τὰ ποτά, ἀλλ'
ἐκάλυπτον δι' αὐτῶν καὶ τὸ δάπεδον μέχρις ὕψους σπιθα-
μῆς καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ συμποσίου ἐρριπτον ἀπὸ τῆς ὀρο-
φῆς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ξένων τόσον πλῆθος ῥόδων, ὥστε,
καθ' ὃ διηγοῦνται ἡμῖν ἀξιόπιστοι ἱστορικοὶ, πολλοὶ αὐτῶν
πραγματικῶς ἀπέθνησκον ἐξ ἀσφυξίας ὑπὸ τὸ παχὺ καὶ πυ-
κνὸν ἐπ' αὐτοὺς ἐκ ῥόδων ἐφάπλωμα. Τὰ προσκεφάλαια
καὶ αἱ στρωμνὰ κατεσκευάζοντο ἐκ ῥόδων, ὃ δὲ εὐπατρίδης
καὶ εὐγενὴς Ῥωμαῖος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐλούετο μόνον ἀφ'
οὗ πρῶτον περιέχεε τὸ σῶμά του δι' ὕδατος ἐκ ῥόδων.
Ἀλλ' ἡ μανία πρὸς τὰς εὐώδεις ὕλας καὶ τ' ἀρώματα κατ'
ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχεν ἐπιταθῇ τοσοῦτον, ὥστε ὁ αὐτο-
κράτωρ Νέρων κατὰ τὴν κηδεῖαν τῆς συζύγου του Ποππίας
Σαβίνης ἐδαπάνησε πλείοτερα, παρ' ὅσα ῥόδα ἠδύνατο νὰ
προμηθεύσῃ ἐπὶ ἐν ἔτος ὀλόκληρος ἡ Ἀραβία. Διαρκούντος
τοῦ χειμῶνος, ἔτε ἐν Ἰταλίᾳ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βλαστή-
σωσι καὶ ν' ἀνθίσωσι τὰ ῥόδα, ἔφερον ταῦτα εἰς τὴν Ῥώ-
μην διὰ πλοίων ἐκ τῆς Νέας Καρχηδόνας καὶ τῆς Ἀλεξαν-
δρείας. Ἐκτοτε τὸ ἄνθος τοῦτο ἤρχισε νὰ εἰσάγεται διὰ
τῶν Ῥωμαίων εἰς ὅλας ἐκεῖνας τὰς χώρας, ὅσας εἶχον οὗτοι
ὑποδουλώσει, καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους οἱ Γάλλοι μάλ-
λον παντὸς ἄλλου ἔθνους ἐπεδόθησαν μετ' ἐπιμελείας εἰς
τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ, οὗτοι δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους

αἰῶνας διέδωκαν αὐτὸ ἀνὰ σύμπαντα τὸν σήμερον πεπολι-
τισμένον κόσμον.

Ἐὰν παρατηρήσωμεν τὸ ῥόδον εἰς τὴν φυσικὴν του κα-
τάστασιν, εὐρίσκομεν ὅτι ἡ κάλυξ αὐτοῦ ἀποτελεῖ σαρκώδη
καὶ κοιλωτὸν σωλῆνα, ἐξ οὗ ἐκπέμπονται ἀκτινοειδῶς πέντε
φυλλόμορφα κράσπεδα. Κάτω εἰς τὸ βάθος τῆς σωληνοει-
δοῦς κάλυκος κεῖνται οἱ μονόσπερμοι, σκληροὶ καὶ τριχωτοὶ
καρποί, ὧν οἱ ῥαδινοὶ μίσχοι προεκβάλλουσιν ἐκ τοῦ στενοῦ
στομίου τοῦ σωλῆνος. Κύκλῳ περὶ τὸ στόμιον τοῦτο ἐξ-
απλοῦνται τὰ πέντε φύλλα καὶ οἱ πολυπληθεῖς στήμονες.
Καθ' ὃν δὲ τρόπον οὗτοι εἶνε διανεμημένοι καὶ καθ' ὃ
εἶδος ἔχουσι τὰ πέταλα καὶ οἱ στήμονες διαιροῦνται καὶ τὰ
ῥόδα εἰς διάφορα γένη, τὰ ὅποια ὡς ἐκ τοῦ πλῆθους σήμε-
ρον ἀδύνατον εἶνε νὰ διακριθῶσιν ἀκριβῶς ἀπ' ἀλλήλων.

Εἰς τοὺς ἡμετέρους προγόνους ἦσαν γνωστὰ τέσσαρα
εἶδη ῥόδων, τὰ ὅποια καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη δυνάμεθα νὰ
διακρίνωμεν εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς κήπους μας, ἦτοι
τὸ ἀγριόρροδον, ὃ κυνόςβατος (*R. pimpinellaefolia*) τὸ ζακ-
χαρῶδες (*R. gallica*) καὶ τέλος τὸ ἐκατόνφυλλον, τοῦ
ὁποίου ἀναφέρει καὶ ἀπαριθμεῖ ὁ Πλίνιος δέκα περίπου διά-
φορα εἶδη.

Τὴν σήμερον διακρίνομεν τὰ ἄνθη ταῦτα εἰς θερινὰ
καὶ φθινοπωρινὰ ῥόδα. Τὰ πρῶτα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀνθοῦσι
μόνον μίαν φοράν περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Μαΐου καὶ ἡ ἄν-
θησις καὶ εὐωδία των διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸν Ἰούνιον, τὰ
διὰ τεχνητῆς ὅμως γονιμοποιήσεως ἐξ αὐτῶν παραγόμενα
νόθα εἶδη ἀνανεώνουσι τὴν εὐανθή των περιβολὴν πολλάκις,
μέχρι τῶν μέσων τοῦ φθινοπώρου, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον
ἐπονομάζονται καὶ φθινοπωρινὰ ῥόδα.

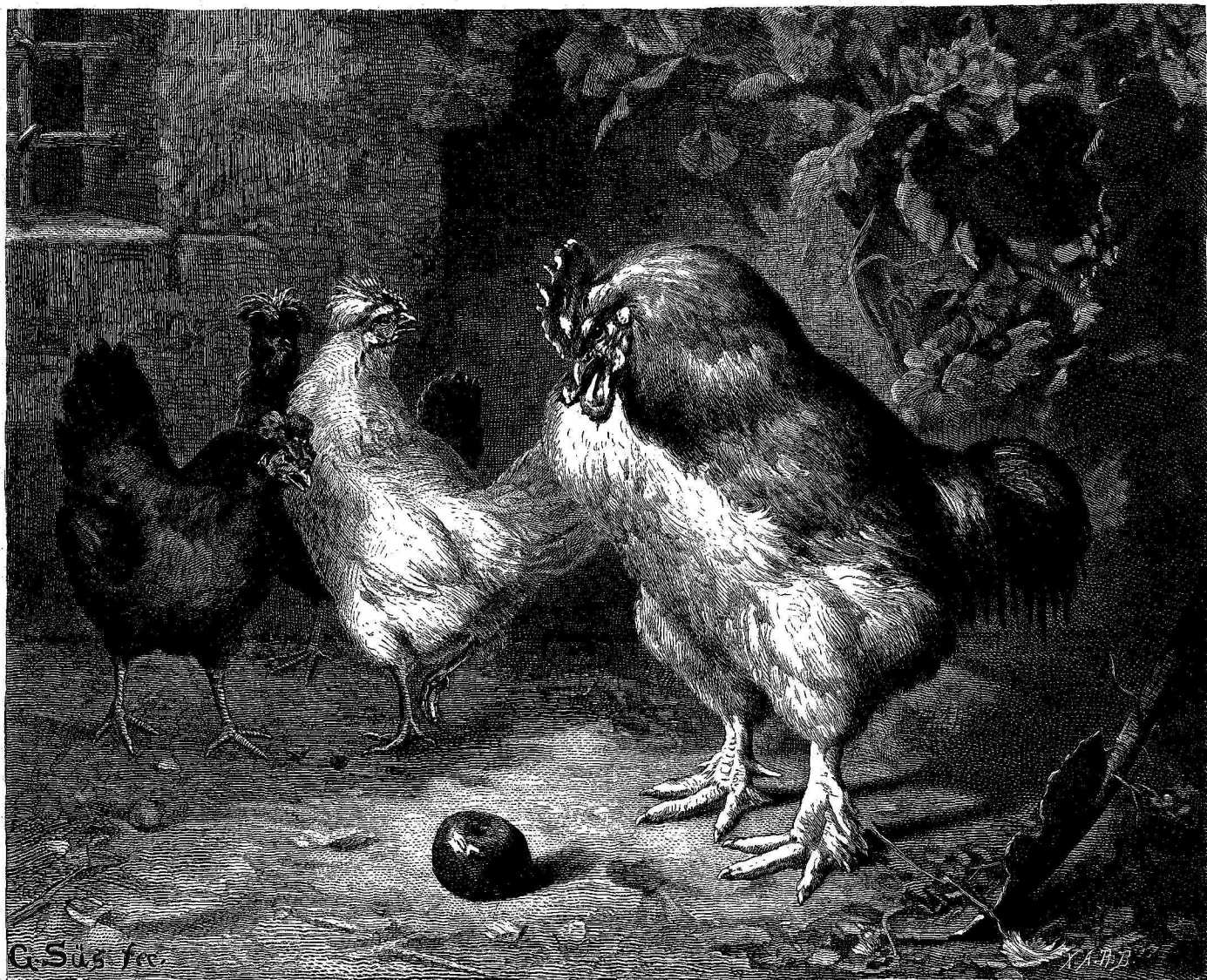
Διὰ νὰ λάβῃ δὲ ὁ ἐπισκεπτής καὶ φίλος ἡμῶν ἀναγνώστης
μικράν τινα μόνον ἰδέαν περὶ τῆς σημερινῆς καλλιέργειας
τῶν ῥόδων, χάριν τῆς ὁποίας ἐγράφησαν ὀλόκληρα καὶ
ὀγκώδη συγγράμματα, εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναφέρωμεν τὰ εἶδη,
ἅτινα τὸ πρότερον ἐκόσμουσαν τοὺς κήπους μας καὶ ἐξ ὧν δι'
ἐνοφθαλμισμού καὶ διασταυρώσεως τῶν γενῶν παρήχθησαν
μετέπειτα νέοι καὶ λαμπροὶ τύποι. Ἄλλοτε σύνηδες ἦτο τὸ
γένος τῶν ἀγρίων ῥόδων, βλαστάνον ἐν τοῖς νεκροταφείοις
καὶ ἐν τινι πόλει τῆς Γερμανίας ὑπάρχει ἀκόμη περίφημός
τις ῥοδῇ, φυτευθεῖσα εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκεῖ ἐκκλησίας
πρὸ 800 ἐτῶν. Τὴν σήμερον τὸ ῥόδον τοῦτο φυτεύεται εἰς
τοὺς κήπους, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κορμός,
ἐφ' οὗ δύνανται μετ' ἐπιτυχίας νὰ ἐμβολιασθῶσι πάντα τὰ
ἄλλα εὐγενέστερα εἶδη.

Εἰς ὀλίγα σχετικῶς εἶδη καλλιεργεῖται τὸ λεγόμενον
ῥόδον Ayshire, ἀγριόρροδον καὶ τοῦτο, ἀπαντῶν εἰς ὅλας
τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης ἀνὰ μέσον τῶν δασῶν καὶ τῶν
ἄλσεων καὶ ἔχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λευκὰ φύλλα. Ταῦτα
ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται
πρὸς στολισμὸν τάφων καὶ μνημείων. Εἰς τὰ νότια τῆς Εὐ-
ρώπης μέρη αὐξάνει ἐν ἡμιαγρίᾳ καταστάσει εἶδος τι ῥό-
δων, τὰ ὅποια εὐκόλως διακρίνομεν ἐκ τῶν ἀραιῶν καὶ κυ-
κλοτερῶν πετάλων καὶ ἐξ ὧν κατάγεται τὸ λαμπρον καὶ
δίχρωμον τουρκικὸν ῥόδον μετὰ κλώνων χρώματος σοκολά-
τας καὶ φύλλων ἔσωθεν μὲν κιτρίνων, ἔσωθεν δὲ πορφυρῶν
τὸ χρῶμα, καὶ τὸ περσικὸν λεγόμενον ῥόδον μετὰ τῶν λαμ-
πρῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν αὐτοῦ ἀνθέων.

Τὰ λεγόμενα ζαχαρώδη ρόδα εἶνε διαδεδομένα εἰς πολλὰς χώρας τῆς μέσης Εὐρώπης καὶ φέρουσιν ἄνθη ὠραία καὶ μεγάλα, ἐρυθρὰ ἢ πορφυρόχροα καὶ ἐκπέμποντα μεθυστικὴν εὐωδίαν. Ἐκ τῶν πολλῶν παραλλαγῶν, ὅσαι δι' ἐνοφθαλμισμού παρήχθησαν ἐξ αὐτῶν, μετὰ λευκῶν ἢ σαρκοχρόων, κιτρινωπῶν ἢ πορφυροβαφῶν, λοχρόων, ὑποκυάνων καὶ ποικιλοχρόων ἀνθέων, οὐκ ὀλίγαι εἶνε πανταχοῦ γνωσταὶ καὶ διαδεδομέναι. Ἀλλὰ τὸ γνωστότατον τῶν θερινῶν ρόδων καὶ συγχρόνως τὸ ἀγαπητότατον ἀνθος εἶνε τὸ ὑπὸ

νεωτέρους χρόνους πολὺ παραμελοῦνται τὰ θερινὰ ρόδα. Καὶ δὲν ἀρνοῦμαι μὲν ὅτι καὶ τὰ φθινοπωρινὰ ἀναδίδουσιν ἄνθη τέλεια κατὰ τὴν μορφήν καὶ ἀπαράμιλλα κατὰ τὸ χρῶμα, διαρκοῦντα μέχρι μέσων τοῦ χειμῶνος, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ κάλλος τοῦ σχηματισμοῦ, τὴν δροσερότητα καὶ ἀβρότητα τοῦ χρώματος οὐδόλως δύνανται νὰ συγκριθῶσι τὰ ἐπανελημμένως ἐξανθοῦντα εἶδη πρὸς τὰ θερινά!

Τὸ πολλάκις ἐξανθοῦν καὶ ἐξ Ἀνατολῆς καταγόμενον, γνωστὸν δὲ διὰ τῆς ἰσχυρᾶς εὐωδίας του ρόδου τῆς Δαμα-

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ.

τῶν ποιητῶν ἀδιακόπως ἐξυμνούμενον ἑκατόνφυλλον, το ὁποῖον ἐκπαλαί ἐνεκά τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας του νομίζεται ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἀγνότητος, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φιλίας. Πατρίς του εἶνε πάντως ἡ Περσία, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὗρεθῇ ἀκόμη ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐκαλλιέργουν καὶ τὸ περιεποιούντο μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας. Ἐκ τῶν ἀνθέων του παρεσκεύαζον τὸ εὐώδες ροδέλαιον καὶ τὸ ροδόνερον· ὅσον ἐξετιμᾶτο πάντοτε τὸ ἑκατόνφυλλον ρόδον, ἄλλο τόσον περιζήτητοι ἦσαν καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ παραλλαγὰι μετὰ τῶν ποικίλων καὶ ἀπειραρίθμων χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεών των.

„Δυστυχῶς ὅμως, λέγει γάλλος τις βοτανικὸς, κατὰ τοὺς

σκοῦ μετὰ καμπύλων κέντρων θεωρεῖται γενικῶς ὡς ὁ πρόγονος τῶν σημερινῶν φθινοπωρινῶν ρόδων. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους μετεφυτεύθη εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ ἐντεῦθεν διεδόθη καθ' ὅλην τὴν ἰταλικὴν χερσόνησον. Βραδύτερον ἐπὶ τῶν Σταυροφοριῶν εἰσῆλθῃ ἐκ Δαμασκοῦ ἀπ' εὐθείας εἰς Εὐρώπην καὶ ἐχρησιμοποιήθη πρὸς ἐξευγένισιν καὶ τιθάσσευσιν τῶν ἐνταῦθα προὔπαρχόντων ἀγρίων καὶ ἡμιαγρίων εἰδῶν.

Ἄτερον εἶδος ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἐν Εὐρώπῃ καλλιεργούμενον, καταγόμενον ὅμως ἐκ Κίνας καὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων μεταφυτευθὲν εἰς τὴν Ἰνδικήν, εἶνε τὸ λεγόμενον Ἰνδικὸν ρόδον. Τοῦτο διακρίνεται διὰ τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ κλωνί-

σκων, διὰ τῶν παχέων καὶ ἀραιῶν κέντρων, τῶν ὠσειδῶν καὶ λεῖων πετάλων του. Ἄρα εἰσαχθέν εἰς Εὐρώπην κατέστη πανταχοῦ προσφιλες καὶ ἐκαλλιεργήθη μετ' ἐπιμελείας, καί-τοι δὲν ἠῤῃσεν ἐν ὑπαίθρῳ, παρὰ μόνον ἐν δοχείοις ἐντὸς θερμοκηπίων. Ἀλλ' ὅπωςδήποτε διὰ πολλῶν ἐμβολιασμῶν κατάρθωσαν ἐξ αὐτοῦ νὰ παραγάγῃσιν ἄλλα δευτερογενῆ εἶδη, βλαστάνοντα ἐλευθέρως, διακρινόμενα δὲ καὶ ταῦτα διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας των. Ἐκ τῶν πολλῶν τούτων εἰδῶν ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ὀλίγα· τινὰ χάριν τῶν φίλων ἡμῶν ἀναγνωστῶν: 1) τὸ ῥόδον τῶν Βουρβώνων, ἀνακαλυφθὲν τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1817 ἐπὶ τῆς νήσου Βουρβώνος καὶ ἔχον ἀδελφὰ τὰ λεγόμενα La Reine, Souvenir de Malmaison, Manteau de Jeanne d'Arc, Pompon de Varennes κτλ. πάντα φέροντα εὐμορφα, μεγάλα καὶ λεῖα πέταλα καὶ χρώματα διαυγῆ. 2) τὸ εὐῶδες ῥόδον (R. odorata) προσφιλες διὰ τὴν λεπτὴν εὐωδίαν του καὶ τὸ ἀνοικτόν του χρῶμα καὶ θεωρούμενον ἐπ' ἐσχάτων ὡς τὸ κάλλιστον εἶδος τῶν ῥόδων ὑπὸ τὸ ὄνομα Clara Sylvain, ὅταν ἔχῃ λευκὰ πέταλα, ἢ

Triomphe de Luxembourg, ὅταν ἔχῃ ὑπέρυθρα ἢ σαρκόχροα. 3) τὸ αἰθαλὲς ἢ βεγγαλικὸν ῥόδον (R. ind. semperflorens), ἐξανθοῦν καθ' ἑκάστον σχεδὸν μῆνα.

Περαίνοντες τὰς σημειώσεις τούτας προσθέτομεν καὶ τὰς ἐξῆς ἀπαιτήσεις ὥς ἔχει γάλλος τις βοτανικὸς παρ' ἐνὸς καλοῦ ῥόδου: „Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἄνθους πρέπει νὰ ᾖ τέλειος· πρέπει νὰ ᾖ πλήρες μέχρι τοῦ κέντρου καὶ νὰ ἔχῃ στερεὰ καὶ σφριγῶντα πέταλα. Ἡ θέσις τούτων πρέπει νὰ ᾖ ὅσον ἐνεστί κανονικὴ καὶ σύμμετρος, πρέπει νὰ ἔχωσι σχῆμα κυκλοτερές, νὰ ᾖ πλατέα καὶ ὁ ὄνυξ, δι' οὗ ἐγκάθηνται εἰς τὸν κορμὸν νὰ ᾖ βραχύς· τὸ χρῶμα πρέπει νὰ ᾖ διαυγές, ζωηρὸν καὶ σταθερόν, ὁ δὲ καυλὸς τοῦ ἄνθους πρέπει εὐθυτενῶς νὰ προσέξῃ τοῦ φυλλώματος. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον προσὸν ἐκάστου ῥόδου, ἄνευ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ εὐγενέστερον οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν, εἶνε ἡ εὐκόλος καὶ ἡ πλουσία ἀνάπτυξις των ἀνθῶν, τὸ πυκνὸν καὶ δροσερὸν φύλλωμα καὶ ἀρκετὴ δόσις διαρκείας καὶ στερεότητος, ὅπως ἐξανθῶσι καὶ αὐξάνονται καὶ εἰς τὸ ὑπαίθρον.“

1. ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΕΣΣΕΨ. Ἐκ παρισινῆς φωτογραφίας (σελ. 113). Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐπαρκῶς γνωρίζουσι τὸν μέγαν ἄνδρα καὶ τὰ ἔργα του, ὧν σύντομος μνεία ἐγένετο καὶ ἐν ταῖς βιογραφικαῖς αὐτοῦ σημειώσεσιν, δι' ὧν συνοδεύομεν τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ μετὰ χεῖρας τεύχους εἰκόνα του. Ὁ Λεσσέψ εἶνε ἤδη ἡλικίας 82 ἐτῶν, μικροῦ ἀναστήματος, ἀλλ' ἔχει εὐρωστὸν καὶ ὑγιὲς σῶμα, πλήρες ζωῆς ὅπως καὶ ὁ αἰκίνητος καὶ μεγαλοπράγμων αὐτοῦ νοῦς. Πάντες οἱ συντυγχάνοντες πρὸς αὐτὸν καταγοητευόμενοι ἐκ τῶν εὐγενῶν τρόπων του καὶ τῆς ἄλλως εἰς πάντα Γάλλον εὐπατρίδην ἰδιαζούσης φιλόφρονος συμπεριφορᾶς, θαυμάζουσι τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὸ αἰετοῦ νεανικὸν ἦθος τοῦ γεροντικοῦ σώματος.

2. Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΠΑΓΛΙΣ ΣΙΝΑΪΑ (σελ. 117). Ἡ ἱστορία τῆς ἀνιδρύσεως τῆς βασιλικῆς ταύτης ἐπαύλεως εἶνε ἀρκούντως περίεργος, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς. Πρὸ διακοσίων περὶ τοῦ ἐτῶν ὁ ἑλλην ἡγεμὼν τῆς Μολδοβλαχίας Καντακουζηνὸς εἶχεν ἀποδημήσει εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων καὶ ἐνταῦθα ἔταξεν εἰς τὸν Κύριον, ἐὰν ἐπαναφέρῃ αὐτὸν ὑγιῶς ἔχοντα εἰς τὴν πατρίδα, νὰ κτίσῃ ἐν Ῥωμανίᾳ μοναστήριον καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὴν Παλαιστίνην μονὴν του Σινᾶ. Ὁ Καντακουζηνὸς ἐτήρησε τὴν υπόσχεσίν του καὶ ἐν ταῖς νοτιοανατολικαῖς ὑπηρεσίαις τῶν Καρπαθίων ὁρέων, εἴκοσι περὶ τοῦ χιλιόμετρα μακρὰν τῆς ὁχυρᾶς αὐστριακῆς πόλεως Κρονστάδης καὶ εἰς ὕψος 3000 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ πυκνῶν καὶ ἀγρίων δασῶν ἀνήγειρε τὴν μονὴν Σινᾶϊα.

Ὁ νῦν βασιλεύων τῆς Ῥωμανίας Κάρολος ἐξέλεξε τὸ μέρος τοῦτο ὡς θερινὴν του διατριβήν. Οἱ μοναχοὶ παρε-

χώρησαν εἰς τὸ βασιλικὸν ζεῦγος τὸ ἡμισυ τοῦ κτιρίου τῆς μονῆς, ὅπου τοῦτο πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν ἐνεκαθιδρύθη χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ κατ' ἀρχὰς μεταβολὴν τινὰ ἢ καλλωπισμὸν εἰς τὰ ἀπλὰ καὶ ἀπείριττα μοναχικὰ οἰκήματα. Κατόπιν ὅμως συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ κτίσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἰδιαιτέραν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐπαυλιν, ἧς τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον. Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἤρχισαν πανταχοῦθεν τῆς Ῥωμανίας νὰ ἐπισκέπτονται οἱ πλοῦσιοι καὶ ὅσοι τὸ θέρος δὲν εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ μένωσιν ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἰδιωτικαὶ καὶ πολυτελεῖς ἐπαύλεις ἐκτίσθησαν, μεγάλα ξενοδοχεῖα ἀνηγέρθησαν, λουτρά, πίδακες, κήποι, πλατεῖαι καὶ ὁδοὶ ἐστράφησαν, ὁ δὲ πληθυσμὸς τὸ θέρος ἀνέρχεται εἰς 8000, ὧν οἱ πλεῖστοι ἀνήκοντες εἰς τὰς εὐπορωτέρας τάξεις τῆς Ῥωμανικῆς κοινωνίας.

3. ΠΡΟΚΟΜΜΕΝΗ ΚΟΡΗ (σελ. 121). Εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωγραφικῆς ἐπέδωσαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας οἱ νεώτεροι καὶ ἡ προκειμένη εἰκὼν ἀναγομένη εἰς αὐτό, θεωρεῖται ὡς ἐν τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ Auberlen. Παριστάνει δὲ κόρην, εὐρισκομένην ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ μόλις τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας καὶ μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐργαζομένην ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της. Ἀλλὰ συγχρόνως φαίνεται βεβουλισμένη καὶ εἰς σκέψεις καὶ τίς οἶδε ποῦ περιπλανᾶται τὴν ὥραν ταύτην ὁ νοῦς της, μόλις ἀρχίσας ἤδη δειλῶς νὰ πτερυγίζῃ καὶ νὰ ποθῇ τὰς ταραχὰς τοῦ κόσμου.

4. Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ (σελ. 124). Ἡ χαριεστάτη αὕτη εἰκὼν οὐδεμιᾶς, νομίζομεν, δεῖται ἐπεξηγήσεως. Ὁ καλλιτέχνης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐξέλεξε τὰ πρόσωπα, ὅπως παρωδήσῃ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας.